

Hans Kristian Pedersen

DEN SKJULTE KORRUPTION

I DANMARK OG EU • ET CASESTUDIE • BIND I & II

Med et prisniveau på 40 % over EU-gennemsnittet
har Danmark langt de højeste forbrugerpriser i EU.
De overraskende årsager afsløres.

Den skjulte korrupsion

*If you shut up truth and bury it under the ground,
it will but grow, and gather to itself such explosive power that
the day it bursts through it will blow up everything in its way.*

Émile Zola fra *Dreyfus: His Life and Letters* (1937)

Hans Kristian Pedersen

Den skjulte korrupsion

Dette er et åbent brev om årsagerne til de høje forbrugerpriser med løsningsforslag til:

Margrethe Vestager og EU-Kommissionen,
politiet og bagmandspolitiet (SØIK),
Den Danske Dommerforening
og Folketingets medlemmer.

Laserdiskens Forlag

© Hans Kristian Pedersen
Den skjulte korruption

Omslagsdesign efter idé af Oscar Vela
Statsministeren (side 686) af Carsten Graabæk
Radiserne (side 738) af Charles M. Schultz
Indkøbsfyrene (side 994) af Gabriel Diaz
Øvrige illustrationer af Alexander Maahn

e-mail: hanskristian@denskjultekorruption.dk
www.denskjultekorruption.dk
facebook.com/denskjultekorruption
www.denskjultekorruption.dk/YouTube

1. udgave, 1. oplag, 2022
Tryk: Toptryk Grafisk A/S, Gråsten
ISBN: 978-87-984174-6-0

Samtidig udgivet:
ISBN 978-87-984174-5-3: *Den skjulte korruption* (print)
ISBN 978-87-984174-7-7: *Introduktion til Den skjulte korruption* (print)
ISBN 978-87-984174-8-4: *Introduktion til Den skjulte korruption* (pdf-udgave)

Under forberedelse
Sund fornuft - og andre fortællinger

En særlig tak til Ebbe Villadsen, min trofaste
kritiker og sparringspartner under hele processen.

Ophavsretlige bemærkninger

Formålet med brevet - eller bogen - er at afsløre økonomiske forbrydelser, der har betydning for alle i Danmark. Jeg fraskriver mig monopolbeskyttelse på denne afsløring og giver enhver tilladelse til at kopiere bogen, hvad enten det drejer sig om kopiering af den trykte udgave eller spredning af den digitale pdf-udgave.

I bogen er gengivet værker i form af dokumenter, avisartikler, tv-klip og billeder, der *kan* være ophavsretligt beskyttet. De er gengivet efter ophavsretslovens § 23 og hensynet til ytringsfriheden. Avisartikler m.v. er udelukkende gengivet for at dokumentere et historisk forløb. Kilderne er behørigt navngivet. Ingen har lidt tab.

Indholdsfortegnelse

Forord	8
Toget over broen	16
Dokumentationen	18
Del 1: Introduktion	
1. Priserne i Danmark	21
2. De høje prisers betydning	29
3. Handel	33
4. Konkurrence	37
5. Det Europæiske Fællesskab	41
6. Fællesskabsretten i funktion	49
7. Det indre marked	59
8. Laserdisken	63
9. Konsumptionsprincippet	73
10. Resumé: Lykkelige Danmark?	85
Del 2: Videobranchens udlejningsmonopol	
11. Introduktion: Mørkelygten	89
12. Erik Viuff Christiansen ført bag lyset	95
13. EU-Domstolen ført bag lyset	101
14. Offentligheden ført bag lyset	125
15. Folketinget ført bag lyset	135
16. Afsløringen og bortforklaringerne	141
17. Analyse af ophavsretslovens § 25	153
18. Konklusioner: Triumviratet	161
Del 3: Kunstens og ophavsmandens fald	
19. Introduktion: Grundlæggende ophavsret	169
20. EU's låne/leje-direktiv	177
21. LaserDiscs plads i filmhistorien	195
22. <i>3 Days of the Condor</i> , del 1	207
23. Injuriesagen, del 1	219
24. Et spørgsmål om ære	239
25. Injuriesagen, del 2	257
26. Udlejningssagen mod Laserdisken, del 1	283
27. EU-Domstolen ført bag lyset igen	325
28. EU-Domstolen og udlejningsretten	369
29. Udlejningssagen mod Laserdisken, del 2	391
30. <i>3 Days of the Condor</i> , del 2	415
31. Konklusioner: Dogmer og fordomme	421

Del 4: Da frihandel blev afskaffet

32. Introduktion: Til kamp mod piratkopier	445
33. Opfindelsen af regional konsumtion	451
34. Street Dance-affæren	459
35. <i>Sandheden som våben</i>	465
36. Forbuddet mod frihandel	483
37. Sagen om Filmloven	493
38. Jagten på konkurrenterne	509
39. EU's infosoc-direktiv	525
40. Folketinget ført bag lyset igen	537
41. Mødet med triumviratet	559
42. Afstemningskaos	575
43. Forlig med FDV	585
44. Kampen mod regional konsumtion	597
45. EU-institutionernes bortforklaringer	623
46. De to fortolkninger og deres betydning	635
47. Retssagen om den rigtige fortolkning	641
48. Det Europæiske Fællesskabs fald?	661
49. Konklusioner: Lobbyisterne	675

Del 5: Et retssamfund?

50. Introduktion: Om at anlægge en retssag	689
51. Ambi-sagen	697
52. Skats ulovlige afgift på LaserDiscs	727
53. Fire (u)nødvendige retssager om afgiften	737
54. Skattemyndighedernes moral	757
55. Skattetillæg, dagbøder og strafrenter	765
56. Razzia mod Laserdisken	771
57. Formalitetsfejlen	781
58. Justifikationssagen	797
59. Reparationssagen	811
60. Retssagen mod Domstolsstyrelsen	829
61. Ørkenvandringen i byretten	845
62. Sandhedens time	871
63. De beslaglagte film	901
64. Personlig forfølgelse	909
65. Kafka-Danmark	919
66. Det danske retssystem	933
67. Fodboldtossen - og andre historier	943
68. Samfundets vagthunde?	955
69. Ytringsfrihed i Danmark	969
70. Konklusioner: Lighed for loven?	977

Del 6: Til adressaterne

71. Introduktion: Tillid eller blindhed?	983
72. Fælles besked til adressaterne	991
73. Til Margrethe Vestager personligt	993
74. Formelle klager til EU-Kommissionen	1009
75. Anmeldelser til bagmandspolitiet (SØIK)	1023
76. Politianmeldelse 1: Bagholdsangrebet	1025
77. Politianmeldelse 2: Det store cover-up	1031
78. Politianmeldelse 3: Fortolkningstvisten	1039
79. Politianmeldelse 4: Advokatpålægget	1041
80. Politianmeldelse 5: Udlejningsmonopolet	1043
81. Til dommernes foreninger	1045
82. Den Europæiske Menneskeretsdomstol	1047
83. Den demokratiske udfordring	1053
84. Løsningsforslag til Folketinget	1063
85. Ekstra forslag: Reformér domstolene	1067
86. Ekstra forslag: Anlæg rigsrettsager	1077
87. Ekstra forslag: Drop kammeradvokaten	1083
88. Anmodning om en særdomstol	1087
89. Diverse adressater	1093
90. <i>Field of Dreams</i>	1103
91. Kærligheden som drivkraft	1111
92. Fortsættelse følger...	1145
Folketingets aktuelle sammensætning	1151
Dokumentationsoversigt	1153
Videoklip	1183

The Girl in the Café (Pigen i caféen, 2005) er sendt med til Folketingets medlemmer i håbet om, at filmen vil give dem inspiration og mod. Den er et godt eksempel på, at underholdende, inspirerende og vedkommende filmkunst kan skabes for beskedne midler.

- Why did you do it?
- The off-chance!
- What off-chance?
- The off-chance I could make a difference.
Because I got nothing to lose.

Roman Polanskis *J'accuse* (Officer og spion, 2019) anbefales, hvis man vil prøve at forstå de danske dommers ubegribelige tankegang.

Forord

“Justitsmord!” udbød journalist Lars Borberg uvilkårligt, da byrettens dom faldt den 15. juli 2013. Han var selv med, indtil han blev bortvist, da fogedretten 8 år tidligere beslaglagde mine film og tog kopier af mine regnskaber, så Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) kunne bruge dem som grundlag for et erstatningskrav mod mig. Han havde fulgt det bizarre forløb i de efterfølgende retssager og vidnet i retten sammen med bl.a. mine medarbejdere, advokater og revisorer. “Omverden bør vide, hvor dårligt du er blevet behandlet,” sagde han.

Til at begynde med tøvede jeg. Ingen interesserer sig for andres retssager, og justitsmord forekommer vel af og til. Lars Borbergs udbrud fik mig til at tænke på Dreyfus-affæren, men jeg har ikke en betydningsfuld ven som Émile Zola med adgang til pressen. Der er heller ikke grund til at have særligt ondt af mig. Jeg har klaret mig udmærket trods regelmæssige økonomiske tæsk fra domstolene.

Dreyfus-affæren var pensum, da jeg gik i skole, så jeg kendte historien om den franske kaptajn Alfred Dreyfus, der var offer for et justitsmord i en spionagesag. Den skyldige blev fundet, men dommerne ville ikke indrømme deres fejl. De lod spionen slippe, mens Dreyfus rådnede op i et fængsel på den anden side af Jorden, indtil forfatteren Émile Zola via skriverier i pressen - ikke mindst det åbne brev *J'accuse...!* (1898) til den franske præsident - rejste en folkestemning.

Jeg havde svært ved at se en folkestemning rejse sig til fordel for mig, men på den anden side handler det ikke kun om mig. Kulturel frihed er ganske vist vigtig for mig, og kontrollen med videobranchen er vigtig for FDV, men set i et større perspektiv har domstolenes støtte til den internationale industri også konsekvenser for ældrepleje, sygehuse, hjemløse, arbejdsløse, fattigdom, flygtninge osv., så politikerne burde interessere sig for virkningerne af et monopoliseret Danmark.

Jeg var nødt til at skrive mit eget åbne brev til politikerne. Baggrunden for det kontrollerede danske marked er tydeligvis ukendt for alle andre end dem, der har skabt det og profiterer af det. Selvom det er velkendt, at forbrugerpriserne er de højeste i EU, og at den økonomiske vækst er næsten ikke-eksisterende, gør ingen noget ved det. “Det er for svært,” siger Lars Borberg, så det er vigtigt, at mit åbne brev ikke blot er en beskrivelse af virkeligheden, men at jeg også fremlægger løsninger, som politikerne og de ansvarlige myndigheder kan forholde sig til.

Inspirationen til et Émile Zola-lignende åbent brev stammer fra Lars Borbergs udbrud, for der er slående ligheder. Émile Zola blev dømt for injurier og flygtede til London, hvorfra han fortsatte med at skrive. Jeg blev dømt for injurier, da jeg skrev *Sådan tjener man 1 milliard kr.* (1992) om etableringen af FDV's monopol på markedet for udlejning af videofilm. I begge sager blev bevisførelsen forbudt af dommere, som ikke ville tillade, at noget blev ændret.

Dreyfus-affæren er filmatiseret med titlen *The Life of Émile Zola*, og i USA er den udgivet på DVD. Det kulturelle aspekt handler om, hvorvidt filmen på grund af sin oprindelse skal være forbudt i Danmark - som tusinder af film på DVD.

The Life of Émile Zola (Émile Zolas liv, 1937) er et af filmhistoriens mesterværker og en af de bedste filmbiografier. Det var et prestigeprojekt for Warner, der havde fået manuskriptet af Paramount, idet Warner havde Paul Muni i sin stald. Han var tidens svar på Robert DeNiro og ansås for at være den eneste, der kunne klare opgaven. Instrueret af William Dieterle vandt filmen både en Oscar for årets bedste film og én for det bedste manuskript. Joseph Schildkraut, der spillede Alfred Dreyfus, vandt også. Paul Muni var for titelrollen blandt de i alt 10 nomineringer.

Selvom filmen blev et stort box office hit og regnes for at være en klassiker, er det ikke den type film, der sætter salgsrekorder i Danmark.

Efterspørgslen i Danmark på 50-100 år gamle sort/hvide film er til at overse, og filmen er helt uinteressant for medlemmerne af FDV. De har til gengæld en interesse i, at den danske befolkning kun bruger penge på film, som selskaberne i FDV udgiver. Derfor slås vi om *The Life of Émile Zola* og alle de andre film, som ikke udgives i Danmark, men som jeg tager hjem fra hele verden og sælger i min specialforretning, Laserdisken, sådan som jeg har gjort i mere end 36 år.

Forholdet til lovgivningen

I næsten 5 år læste jeg til civilingeniør på AUC (der nu kendes som AAU), indtil arbejdet med Laserdisken tog overhånd. Jeg fortsatte med at læse erhvervsret og økonomi om aftenen, men det havde ikke min store interesse. Især økonomi fandt jeg uinteressant. Vi lærte om begreber som Gini-koefficienten, krydselasticitet og Lorenz-kurven, men jeg foretrækker stadig almindelig sund fornuft.

Det er også tilgangen her. Budskabet skal kunne forstås uden særlige boglige forudsætninger. Alle forventes at overholde loven, og man kan blive straffet, hvis man ikke gør det, så udgangspunktet må nødvendigvis være, at loven kan forstås af helt almindelige mennesker. Det bør til gengæld forventes af dommerne, at de forstår loven på samme måde. I et retssamfund må der være overensstemmelse mellem borgernes og domstolenes opfattelse af en given adfærd.

På jurastudiet lærer advokaterne om fremgangsmåden under en retssag, så ofte rådfører man sig med en advokat, hvis man er så uheldig at havne i en retssag, men man må gerne føre sin egen sag, og i byretten får man endda vejledning af dommeren. Laserdisken har haft tilknyttet en fast advokat siden 1987, men først i 1992 blev jeg involveret i en retssag. Efter de første retsmøder fandt vi ud af, at det var mest hensigtsmæssigt, at jeg selv skrev processkrifterne og forklarede mig for dommerne. Det var lettere for min advokat at lære mig om fremgangsmåden i retten, end det var for ham at lære alt det, jeg havde studeret under min research.

Kejserens nye klæder

Et grundlæggende og fortvivlende overset problem i politik er, at verden består af mennesker. Når politikerne laver en lov, går de ud fra, at verden pr. automatik ændres, og de forbløffes, når det ikke sker. De glemmer, at de har med mennesker at gøre, og de tager ikke højde for den menneskelige natur.

H. C. Andersen havde god indsigt i den menneskelige natur, og han havde en særlig evne til at udstille de menneskelige svagheder i sine fortællinger.

Keiserens nye Klæder er en beskrivelse af de menneskelige mekanismer, der gør det muligt for den internationale industris lobbyister at få den nødvendige hjælp til at udplyndre de sagesløse danske forbrugere. Konkurrence- og handelspolitikken i Danmark kontrolleres af få, men dygtige svindlere. De har kejserens (altså magthavernes) øre, og de udnytter behændigt den menneskelige natur til at sikre, at de også har kejseren ved deres side, når deres svindelnumre opdages.

I eventyret foregiver svindlere, at de er vævere, der kan spinde de fineste klæder, som tillige har den særlige egenskab, at de bliver usynlige for ethvert menneske, som ikke dur i sit embede eller er utilladelig dum. Kejseren er så forblindet af svindlernes talegaver og et forfængeligt ønske om at bære nye, smukke klæder, at han vælger at tro på dem. Klædernes magiske evner bliver kendt af hele hoffet, og da ingen har lyst til at stå frem og indrømme, at de ikke dur til deres embede eller er utilladeligt dumme, giver de efter for svindlerne. Historien ender sådan:

“Men han har jo ikke noget paa,” sagde et lille Barn. “Herre Gud, hør den Uskyldiges Røst,” sagde Faderen; og den Ene hvidskede til den Anden, hvad Barnet sagde.

“Men han har jo ikke noget paa,” raabte tilsidst hele Folket. Det krøb i Keiseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: “nu maa jeg holde Processionen ud.” Og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var.

Det er et af H. C. Andersens mest kendte eventyr og elsket af børn, fordi der skal et barn til at påpege det åbenlyse. Da svindlerne i min fortælling kom til magten, læste jeg erhvervsret på universitetet, så det lå det lige for, at jeg undersøgte sagen selv. Jeg opdagede, hvordan der blev manipuleret under forfølgelsen af parallel-importørerne, og som et troskyldigt barn skrev jeg en kronik til de danske aviser om det manglende retsgrundlag. Mit budskab var: De har jo ikke noget på!

Det er en ofte overset pointe i eventyret, at folkets råb intet ændrede. Selv har jeg jævnligt skrevet til pressen, ministerierne, EU-Kommissionen osv., og jeg har gennemført en række retssager. Men der sker intet. Kammerherrerne bærer stadig på slæbet, som der slet ikke er - for at blive i H.C. Andersens billede. Svindlerne har inddraget embedsmandsvældet som deres “partners in crime”. Det reflekterer dårligt på dem, der blindt har fulgt med, hvad enten det er jurister eller dommere, at Danmarks konkurrence- og handelspolitik er overladt til simple svindlere.

Farlige dogmer

Det har udviklet sig til en særlig dansk form for fundamentalisme, der blokerer for reelle forandringer, men tværtimod cementerer svindlernes position.

Hvis jeg fik en krone, hver gang en politiker slog fast som et faktum, at Danmark er det mindst korrupte land i verden, i stedet for at forholde sig til et forelagt problem, ville jeg være rig.

Er det da ikke rigtigt, at Danmark er blandt de mindst korrupte lande i verden? Er Danmark ikke i toppen af det såkaldte *Corruption Perceptions Index*, der hvert år offentliggøres af Transparency International?

Det sidste er rigtigt, men det første ved vi intet om. Det sidste udlægges gerne, som om Danmark er fri for korruption, men faktisk måles alene, hvordan vi selv opfatter (perception) korruption i vores land. Man kan egentlig lige så godt sige, at danskerne hører til blandt de mest naive i verden, eller at vi i Danmark er bedre til at skjule korruption. Eller at vi holder stædigt fast i veletablerede dogmer.

Man kan netop ikke måle magtmisbrug, hemmelige aftaler eller bestikkelse i den offentlige sektor. Hvis folk virkelig vidste, hvordan det foregår i retten, eller hvis de vidste, hvordan dommerne tjener deres penge i Danmark, kunne det meget vel se anderledes ud. Der er imidlertid en interesse i at få det til at se ud som om, at Danmark er fri for korruption. Det er godt for den danske selvforståelse, og den bliver hvert år bekræftet af en offentlig trosbekendelse. Jo, det tror vi på.

Når tidligere minister Søren Pind gentagne gange i et interview fastslår som et faktum, at Danmark er det mindst korrupte land i verden, og når juraprofessor Eva Smith som en selvfølge fastslår, at dommerne dømmer efter lovene, vil det i sagens natur påvirke dem, der har set de pågældende udsendelser, og på den måde får det indflydelse på Transparency Internationals måling af opfattelsen af korruption i Danmark. Det siger bare intet om korruptionens virkelige omfang.

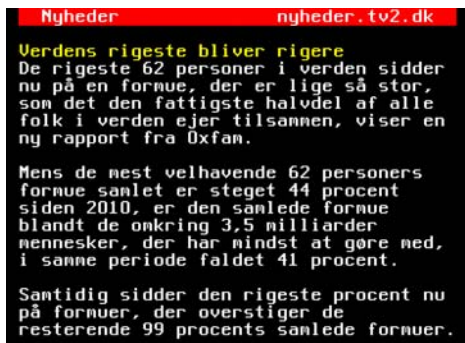
TV's tekst-tv, 27. januar 2016

denskjultekorruption.dk/video1
Søren Pind, 2. december 2014

denskjultekorruption.dk/video2
Eva Smith, 21. december 2014

TV2's tekst-tv, 18. januar 2016

Brevet - eller bogen, som jeg fremover vil kalde den - henvender sig især til dem, der tror på de videnskabelige undersøgelser, der viser, at samfund med høj grad af lighed er lykkeligere samfund end dem med stor ulighed. Jeg skriver også til de politikere, som er interesseret i at løse de problemer, der følger af de høje priser, og som ikke er tilfreds med, at den økonomiske vækst i Danmark er så lav.

Mysteriet om den økonomiske krise

Der er ikke noget mystisk i denne udvikling. Den er et uundgåeligt resultat af den politik, som svindlerne har fået gennemført, uden at politikerne har opdaget det. Danmark er som den syge mand nedenfor. Lægen fortalte ham, hvad han skulle gøre for at få det bedre. Han gjorde det modsatte og undrer sig alligevel over, at han kun har fået det værre i stedet for at blive rask.

Med simple midler kan EU's konkurrencekommissær eller Folketinget sikre, at et beløb i størrelsesordenen 40-60 milliarder kroner om året forbliver på danske hænder i stedet for at forsvinde til verdens største internationale selskaber i form af overpriser. Det kræver imidlertid, at mindst én af dem sætter sig ind i, hvad der foregår. Det kræver et opgør med et veletableret dogme: "Der er ikke korruption i Danmark." Det kræver mod, tid og intelligens at få indsigt i, hvordan svindlerne kontrollerer handels- og konkurrencepolitikken. Som væverne i H.C. Andersens eventyr er de i så stærk position, at ingen tør røre dem. Er der politikere, der vil, kan og tør prøve at ændre noget?

Lægen sagde, at jeg ville få det bedre, hvis jeg fik en masse motion og spiste sundt. Nu har jeg holdt sengen i 4 uger, og jeg har spist burgere og drukket sodavand hver dag. Alligevel har jeg kun fået det værre. Jeg fatter det ikke!

Hvad drejer det sig om?

Jeg vil behandle oversete årsager til de høje danske forbrugerpriser og den lave økonomiske vækst i Danmark og EU.

Er det ikke bare dogmer? indvender den skeptiske politiker måske, og det er altid en belejlig undskyldning for ikke at foretage sig noget.

Nogen vil endda bestride, at der har været økonomisk krise. Jeg kan nævne 62 rigmænd, der ikke har oplevet nogen krise. De er tilfredse med udviklingen.

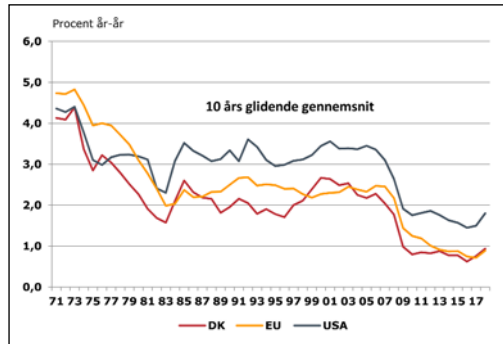
Den økonomiske udvikling

De høje danske forbrugerpriser. Den ringe økonomiske vækst de seneste årtier. Danmarks placering i bunden efter EU og USA i konkurrencen om økonomisk vækst. Det er de emner, jeg vil afsløre årsagerne til.

Vækstfaldet i starten af 70'erne skyldtes oliekrisen og den markante stigning i energipriserne, men det er de senere års nedtur, det handler om.

Det kommer ikke bag på mange, at der er sammenhæng mellem stigende udgifter og lavere vækst. Oliekrisen var jo ikke en krise for Golfstaterne, der blev hovedrige, men Vesten kunne intet gøre. Krisen i 00'erne er derimod selvskabt. Vi har selv valgt at gøre enkelte mennesker hovedrige på bekostning af alle os andre. Selv valgt? Måske ikke bevidst, men så ubevidst ved blindt at give svindlere og lobbyister frit spil.

Grafen afbilder udviklingen i den økonomiske vækst i Danmark, EU og USA. Den er fremstillet af cheføkonom Jens Nyholm fra Spar Nord Bank efter data fra Datastream. De særligt høje danske forbrugerpriser dokumenteres i kapitel 1.

Udviklingen i den økonomiske vækst

Hvor skal ansvaret placeres?

Ifølge Wikipedia kan 4-5 % af befolkningen karakteriseres som psykopater eller antisociale (blandt ledere er tallet væsentligt højere). Dermed menes mennesker, hvis afvigende adfærd er en slags umoden hjerneudvikling, der manifesterer sig i en egoistisk opførsel. De mangler empati, de er ude af stand til at føle skyld, og de har tendens til at udnytte og bedrage deres medmennesker. De kan sagtens være samfundsmæssigt velfungerende. Mange ender naturligt i ledende stillinger, da de ikke plages af dårlig samvittighed i kampen om topposter eller i jagten på resultater.

Kan man bebrejde folk, at de er, som de er, eller skal man beskytte sig mod deres adfærd?

Hvem skal bebrejdes, når beskyttelsen svigter? Eksempel: Du har en million kr. i 10'ere, og de er stablet på et bord midt på Strøget. Du hyrer en vagt til at passe på, at forbipasserende ikke stjæler dem. Hvad nu, hvis folk spørger vagten: "Må jeg tage en 10'er?" og vagten giver lov? Hvem er skyld i, at pengene forsvinder? Er folk nogle tyveknegte, eller svigter vagten?

Fænomenet “Johan Schlüter”

Advokat Johan Schlüter var konge af dansk ophavsret i årtier. Eventyret sluttede først, da han snød sine egne klienter, og de meldte ham til politiet, men forinden havde han svindlet systematisk i mere end 30 år, uden at nogen greb ind. Han blev tværtimod hyldet og fik tildelt betroede poster af det offentlige Danmark. Han er også arkitekten bag FDV's monopoler i videobranchen og kom på den måde til at krydse mine veje. Jeg har iagttaget, hvordan han ved løgne og manipulationer har opbygget et imperium, der ikke levner plads til de ikke-kommercielle film eller de alternative kvalitetsudgaver, som jeg foretrækker, og på den måde blev han min modpart i en række retssager. Nogen ser ham som min hovedmodstander.

Sådan ser jeg det ikke selv. Johan Schlüter lyver ikke af ondskab, men for at fremme sine egne interesser: “Nothing personal, it's just business.” Det er heller ikke mit indtryk, at han selv ser noget forkert i det, han har gjort. Mine virkelige hovedmodstandere er de dommere, som burde beskytte mig og andre borgere mod folk som ham, men som i stedet hjælper dem og dækker over dem.

Ben Obi-Wan Kenobi spørger rammende i *Star Wars* (Stjernekrigen, 1977): “Who is the more foolish? The fool or the fool who follows him?”

Undrer det, at jeg nævner ophavsret i forbindelse med konkurrence- og handelspolitik? Handler ophavsret ikke om kunst og kunstnere, og er det ikke formålet med ophavsretsloven at sikre et rigt og alsidigt kulturliv til gavn for os alle?

Sådan var det indtil for 30-40 år siden, hvor “Johan Schlüter” indtog scenen. Jeg sætter navnet i anførselstegn, for der er flere nøjagtigt som ham. De narrer de folkevalgte beslutningstagere til at træffe afgørelser, der går direkte imod disses egne erklærede mål om en verden med vækst, lighed og retfærdighed, og de har haft held med at bilde politikerne ind, at også “ophavsret”, hvis virkning alene er at begrænse konkurrencen eller lade industrien kontrollere verdenshandelen, har noget at gøre med kunst og kunstnere. Dette er svært at forhindre, men det er især gået galt, fordi kontrolsystemerne har svigtet. Titlen på denne bog kunne også have været *J'accuse...* ligesom Émile Zolas åbne brev, for problemet er dybest set den indgroede illusion om, at Danmark er et retssamfund.

Det ligger måske i vores natur at skyde på budbringeren. “Ingen bryder sig om en budbringer med dårlige nyheder,” sagde Sofokles allerede for 2.500 år siden. I Danmark forstærkes problemet af et politisk system, der er direkte afhængigt af, at ministrene kan stole på deres embedsmænd. Ingen minister er interesseret i at se i øjnene, at det måske ikke er tilfældet. Ministeransvarsloven er et problem på den måde, at når en embedsmand lyver, så er det ministeren, der har ansvaret. En minister vil derfor ofte stå sig bedre ved at hjælpe den pågældende med at feje “en sag” ind under gulvtæppet end ved at gribe ind over for den uærlige embedsmand. Omvendt er der ministre, der ikke går af vejen for at pålægge deres embedsmænd at manipulere med sandheden over for Folketinget og den øvrige offentlighed for at fremme et politisk mål. Begge har fordel af, at de dækker over hinanden.

Brexit og Det Europæiske Fællesskabs udfordringer

Svindler og manipulationer kan ikke undgå at få konsekvenser, men det kommer alligevel som en overraskelse, når det sker. Resultatet af folkeafstemningen i Storbritannien om medlemskabet af EU var et chok for politikere over hele Europa. De opfatter den 23. juni 2016 som en sorgens dag for det europæiske samarbejde, der igennem årtier har sikret fred og velstand for EU's borgere.

Men utilfredsheden var til at forudse. Mange "leave"-vælgere fortalte, at de i 1972 havde stemt for et britisk medlemskab, fordi de ønskede frihandel, men de har i stedet fået et bureaukrati, hvis ledelse ikke er valgt og hvis beslutninger, det er umuligt for borgerne at få indflydelse på. Det har ikke skortet på advarsler mod den kurs, EU er slået ind på, men de er blevet ignoreret. Det er hårdt for mig som tilhænger af Rom-traktaten fra 1957 at måtte give skeptikerne ret. Så hvad nu?

Hvorfor et åbent brev?

Hvis jeg var sikker på, at EU's konkurrencekommissær Margrethe Vestager ville læse en klage fra mig, var en bogudgivelse slet ikke nødvendig. Hun har evnerne til at forstå problemstillingen og magt til at ændre forholdene, men hun er gemt bag en hær af embedsmænd/lobbyister, som vil gøre alt for at overbevise hende om, at hun har vigtigere ting for. Folketingets medlemmer er en anden mulighed. Ingen ønsker de handelsrestriktioner og konkurrencebegrænsninger, der er årsag til mange af problemerne, men orker de at sætte sig ind i problemstillingen?

Det er ikke min ambition "bare" at informere. Jeg vil ændre forholdene ved at afsløre konkrete økonomiske forbrydelser, som Brexit givetvis også er en reaktion på, og fremlægge konkrete løsningsforslag. Det er så op til Kommissionen og de øvrige adressater, om de vil reagere, men hvis de har et ægte ønske om at få EU til at fungere (bedre), vil de forholde sig til forslagene.

"Grundigt, spændende - og indviklet." Sådan beskrev en testlæser udkastet til bogen, og det fik mig til at overveje, om det er for indviklet til at blive forstået af alle, og om det skal afskrække mig. Svaret er "Nej". Selvom politikerne hverken skulle have vilje eller evner til at ændre noget, bør befolkningen have adgang til en forklaring. Eller måske fremtidens historikere vil falde over bogen, læse den uden at være forblindet af nutidens dogmer og forstå, hvorfor den økonomiske vækst gik i stå i 00'erne? Man ved, at forbrugerpriserne i Danmark er de højeste i EU, men det er et dogme, at det skyldes moms, afgifter og høje lønninger.

Det er blevet endnu mere indviklet, siden jeg i 1988 skrev om forfølgelsen af importørerne i en kronik, der blev ignoreret af samtlige aviser. Siden 1989 har jeg jævnligt orienteret Folketingets diverse udvalg, og gentagne gange har jeg klaget til EU-Kommissionen. Hver gang er jeg blevet ignoreret eller afvist, ofte direkte eller indirekte af de samme svindlere, jeg forsøgte at advare mod. Det er muligt at læse og forstå bogen, men det kræver af og til, at tungen holdes lige i munden.

Hans Kristian Pedersen, januar 2022

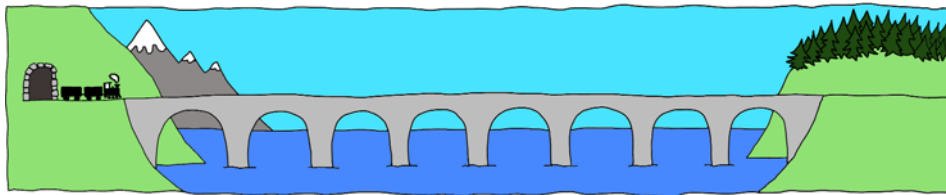
Toget over broen

1974. Vi var mødt i skolen efter sommerferien for at begynde i 1. real. Vi havde fået ny matematiklærer. Han var lidt for sig selv. Han var ikke den traditionelle tålmodige lærer, og han brød sig ikke om at forklare noget mere end én gang. Nyt stof blev hurtigt, men kompetent gennemgået, og så brugte han resten af timerne til at fortælle historier om det virkelige liv. Det passede mig fint, for matematik var mit bedste fag, og jeg havde ikke behov for at få det forklaret flere gange. Jeg ville gerne høre hans historier, for det var ikke småting, han havde set og oplevet.

Toget over broen

En af de første opgaver omhandlede et tog, der kører over en bro. Han skitserede broen og toget på tavlen. Opgaven gik ud på at finde ud af, hvor lang tid toget befinder sig på broen. Oplysningerne var følgende:

Broen er 800 meter lang. Toget er 100 meter langt. Toget kører 90 km/t.

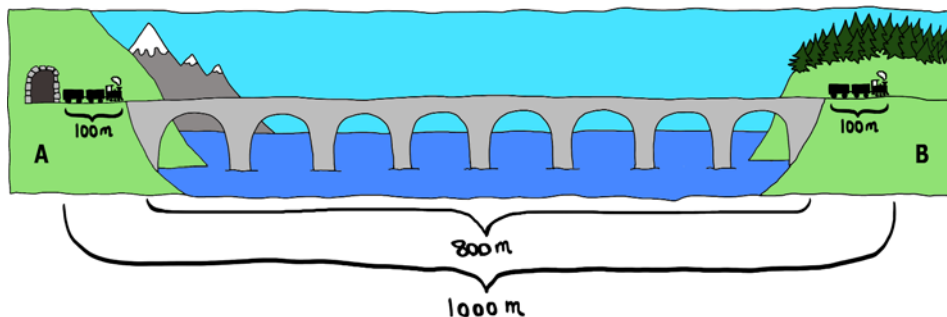
Først er der brug for at finde hastigheden i m/s, så de 90 km/t skal konverteres. Da en time består af 3.600 sekunder, kommer det regnestykke til at se sådan ud:

$$90 \text{ km/t} = 90.000 \text{ meter} / 3.600 \text{ sekunder} = 25 \text{ m/s.}$$

Så skal det beregnes, hvor langt toget skal køre. Det skal passere broen, der er 800 meter lang. Men det tæller med, hvis blot en del af toget befinder sig på broen, så toget skal tillige køre sin egen længde på 100 meter: 900 meter i alt.

Den samlede tid på broen beregnes til $900/25$ sekunder = 36 sekunder.

Sådan blev opgaven også løst af den klassekammerat, der først blev spurgt, men til min overraskelse sagde læreren, at det er forkert. Så tegnede han toget, efter at det havde passeret broen, og han markerede den totale afstand fra ende til spids.

Han understregede, at det tæller med, at blot en del af toget befinder sig på broen. Uret starter, når togets spids kører ud på broen, og det stopper først, når togets ende forlader broen. Han markerede afstanden fra spids til ende, altså 1000 meter, så den samlede tid på broen beregnes til $1000/25$ sekunder = 40 sekunder.

Jeg havde gjort som min kammerat og var lidt perpleks. Jeg rakte fingeren op og sagde til læreren, at jeg ikke forstod det. Jeg havde også fået 36 sekunder. Han gennemgik modvilligt opgaven en gang til og kom igen frem til 40 sekunder.

Jeg mente, han havde begået en fejl, og det sagde jeg til ham: "Du har talt toget med to gange. Det kører jo ikke 1000 meter for at komme fra A til B. Det er kun afstanden fra spids til spids, der er den kørte afstand!"

Han var nu irriteret over, at jeg ikke fulgte hans tankegang. Han var slet ikke lydhør. Han gennemgik opgaven for tredje gang og spurgte mig, om jeg nu havde forstået det. Jeg holdt stadig på, at han tog fejl, og så mistede han besindelsen. Han stak kridtet i øret og vendte sig mod klassen med hænderne i siden og råbte: "Gider vi forklare det til den idiot én gang til?"

"Neej," brølede klassen i kor.

Netop som han stod der med kridtet strittende ud af øret, gik det op for ham, at jeg havde ret. Han prøvede at redde situationen med et: "Hehe, jeg skulle lige se, om I var vågne," men episoden nagede ham helt sikkert. Vi havde et anstrengt forhold resten af skoletiden.

Det er skræmmende, at det lykkedes ham at få hele klassen med til at udråbe mig som idiot, selvom det var ham, der havde taget fejl. Men sådan er mennesket af og til, og det bliver ikke bedre af, at de ender som dommere med magt til at bestemme, at de selv har ret, uanset hvor tåbeligt de opfører sig.

Termometret i Skansebadet

På AUC læste jeg til bygningsingeniør. Mit speciale på overbygningen var *Indeklima og energiøkonomi*. Vi var seks studerende, og på 8. semester var gruppens projektopgave at undersøge energiforbruget i Skansebadet. Jeg havde undersøgt varmforsyningen til bruserne og fundet ud af, at der kunne spares betydeligt på energien, blot et regulerende termometer blev flyttet, og man undlod at opvarme vandet til en temperatur, der var meget højere end den nødvendige, hvorefter den ønskede temperatur blev opnået ved at blande det varme vand med koldt vand. Til min store forbløffelse ville de andre ikke have det afsnit med i projektet!

"Hvis det er rigtigt, ville andre have opdaget det før dig," var deres argument. De var ikke dumme. Sammen havde vi klaret det til 8. semester på et universitetsstudium, men selvom de ikke kunne sætte en finger på mine beregninger, turde de ikke stå ved dem. Jeg kunne få lov til at redegøre for det under forelæggelsen til eksamen under den betingelse, at jeg holdt de andre udenfor.

Verden er fuld af folk, som har gjort karriere og opnået magtpositioner, men bliver lige så usikre som mine klassekammerater, når de står over for en autoritet. Så mister de fuldstændig evnen til at tænke selv, og de tør ikke tage ansvar.

Dokumentationen

Jeg har før skrevet om Johan Schlüters forbrydelser og er blevet summarisk afvist eller ignoreret. Hverken i kronikker eller i traditionelle bøger er det muligt at vise den dokumentation, som undersøgelser og konklusioner bygger på, så det bliver hurtigt til en slags troværdighedskonkurrence, som jeg umuligt kan vinde.

Jeg vil denne gang udnytte internettet til at give alle adgang til den originale dokumentation - eller i hvert fald til direkte afbildninger af den. Jeg vil også være uhyre grundig, måske så grundig, at det grænser til det kedelige, men opgaven er betragtelig: at overvinde de etablerede dogmer, der er nævnt i forordet. Det gøres ikke ved at skøjte på overfladen, så ja, det er blevet et omfattende værk.

Det fører ingen vegne bare at fortælle, hvad der er sket, for så er vi tilbage i troværdighedskonkurrencen. Jeg vil vise, hvad der er sket, og det er muligt, fordi det meste er dokumenteret skriftligt. Bogen består derfor i udstrakt grad af fakta, som jeg forbinder, så de som brikker i et puslespil viser et helt billede.

Dokumentationen er afgørende, men hvor mange vil bladre i en bilagsmappe med tusindvis af sider for at kontrollere mig i en troværdighedskonkurrence? Ikke ret mange, så jeg gengiver i stedet den væsentlige dokumentation direkte i bogen og lægger kildematerialet ud på www.denskjultekorruption.dk/dokumentation, så nøjagtighed og kontekst kan kontrolleres. Bogen findes både i en traditionel trykt udgave og en elektronisk udgave som pdf-fil, og heri er kildeangivelsen under gengivelsen et link til kildematerialet, som kan være breve, domme, love, avisartikler, radio- og tv-udsendelser osv. Man kan således se tv-klippene på side 11 på YouTube ved at klikke på linket i pdf-udgaven eller ved at indtaste adressen i en browser.

Man bør altid være kritisk. Artiklen til højre dokumenterer f.eks. ikke, at Johan Schlüter er en bedrager. Den dokumenterer kun, at en dommer ifølge Jyllands-Posten opfattede Johan Schlüter som en bedrager, og det er ikke nødvendigvis det samme. Jeg vil i bogen selv redegøre for, hvorfor jeg mener, at Johan Schlüter var storsvindler og til skade for Danmark (og EU), og det har intet at gøre med den franske fængselsdom.

I bogen har jeg også gengivet samtaler, og de kan i sagens natur ikke bevises. Jeg giver mit ord på, at jeg ikke har taget mig kunstneriske friheder. Jeg garanterer også, at de gengivne dialoger er præcise og baseret på notater, som jeg skrev ned på tidspunktet eller umiddelbart efter.

Jyllands-Posten, 17. juli 2014